

Афганістан болить в моїй душі

Керівник: Антонюк Ліана Леонідівна

вчитель історії

Ружичанського НВК

Хмельницького району

Хмельницької області

Інтерв'ю з: Корчак Ігор Анатолійович

Адреса: Україна, Хмельницька область, Хмельницький район, село
Ружичанка

Назва проекту: «Афганістан болить в моїй душі»

Інтерв'юер: Корчак Дарина Ігорівна

Транскрипція: Корчак Дарина Ігорівна

Вид інтерв'ю: відео-інтерв'ю

Місце проведення інтерв'ю: будинок респондента

Дата проведення інтерв'ю: 15 жовтня 2016 року

Присутні: інтерв'юер – Корчак Дарина, куратор роботи (Антонюк Ліана
Леонідівна)

* в роботі діалог позначений «І» –інтерв'юер, «О» –оповідач

І: Доброго дня, Ігоре Анатолійовичу! Я, Корчак Дарина, учениця 9 класу Ружичанського НВК.

О: Доброго дня. Дуже приємно.

І: Ми беремо участь у конкурсі «Жива історія» і працюємо над проектом «Афганістан болить в моїй душі» Ми знаємо, що ви є учасником тих подій, саме тому ми сьогодні завітали до Вас і вирішили задати вам пару запитань. На початку інтерв'ю хотілося б дізнатися деякі Ваші біографічні дані. Розкажіть, будь ласка, де і коли Ви народилися?

- Мене звати Корчак Ігор Анатолійович.

Народився я 5 листопада 1969 року в селі Ружичанка і живу тут по цей день. Дитинство провів у колі невеликої, але люблячої сім'ї. Вона складалась з моєї мами - Ніни Петрівни, батька - Анатолія Олексійовича, бабусі Марії та старшого брата Леоніда. Жили ми всі дружно, (задумався),напевно, це були найкращі роки в моєму житті. Адже моє дитинство справді було щасливим і безтурботним,(непомітно посміхнувся), за це я дуже вдячний своїм батькам. Нажаль, уже майже 2 роки як немає мої мами, пів року, як помер батько, а бабуся покинула нас коли я ще був підлітком... Як би я хотів повернути той час... (після недовгої паузи продовжив), але не буду відходити від теми. У 1975 я пішов навчатись до Ружичанської школи, де закінчив 10 класів з задовільними оцінками. Пам'ятаю,(задумався) як ми з моїми однокласниками жаб в ставку ловили, а потім дівчат ляками,(засміявся) а те,як ми з останніх уроків тікали я ніколи не забуду. Після школи я поїхав навчатися у Кам'янець-Подільський на столяра. А в 1987 році я потрапив до армії.

І: Ким ви мріяли стати у дитинстві? Яким було ваше хобі?

О: Велике бажання було стати шофером. Але це мені не вдалось. А хобі було

таке, як і зараз-це риболовля. Для мене поїхати на 2 дні на Дністер із вудочками-просто насолода.

І: У якому році ви попали в Афганістан та при яких обставинах?

-О: Як я вже сказав, у 1987 мене забрали в армію, я був в навчальному центрі - в Термезі. Після того, у 1988 році я потрапив в Афганістан.

І: Скільки років ви там були?

О: Пробув я там 7 місяців. Ніби не багато, але ті 7 місяців здавались вічністю.

І: Де ви служили і в якій дивізії та в якому батальйоні?

О: Чесно кажучи, точно я вже й не можу згадати. Адже я це все намагався викинути зі спогадів та ніколи більше до цього не повертатись. Якщо я не помиляюсь, то служив в місті Кандагарі в батальйоні Охорони.

-І: Чи були у вас серйозні поранення під час знаходження в Афганістані?

О: На щастя, доля мене помилувала і поранень я не отримував.

І: Скажіть, чи було вам страшно?

О: Страшно було всім. Не боїться тільки дурень. Але доводилось переборювати страх, адже він у біді не друг, а зрадник, і саме він може зашкодити на шляху до мети. А для того, щоб вижити, потрібно було опанувати себе та свої емоції.

І: Розкажіть про випадок, який Вам найбільше запам'ятався, коли Ви перебували в Афганістані?

-О: Запам'яталось багато. Були і сльози, і радість, перемоги та поразки. Але з пам'яті ніколи не зникнуть бліді обличчя однополчан та кров з їхніх грудей. У голові завжди будуть звучати: «Передай батькам, що я їх люблю. Хай пробачать за все...», «Тільки тримайтесь!» , «Вперед, ми зможемо!». Найкращим був момент, коли нам повідомили, що нас відправляють назад, додому. У всіх були сльози радості, особливо у батьків, коли вони побачили нас на порозі рідної хати живими.

І: В якому році ви повернулися додому і чим зараз займаєтесь?

О: В 1989 році я повернувся додому. Влаштувався на роботу, одружився,

маю сім'ю. Шофером я не став, працюю на ВД №3 Хмельницька столяром. Що змінилось? Я змінився. Вже немає того несміливого та невпевненого Ігоря, яким я був до війни. Те, що я пережив і те, що я бачив не могло мене не змінити. У пам'яті назавжди залишаться і усміхнені обличчя побратимів, і кроваві картини та розпач у їхніх очах.

І: Чи маєте Ви медалі, нагороди, якщо так, то розкажіть які і за що вони Вам дані?.

О: Є медаль за відмінну службу, є від вдячного Афганського народу, також одну вручили в честь 70-ліття збройних сил ССРСР, одну вручили, як воїну-інтернаціоналісту.

І: Вже пройшло 27 років, чи змінилося ваше сприйняття подій в Афганістані?

О: Війна завжди буде здаватись жорстокою, навіть після стількох років. Вона забрала багато людей. Ці події зламали не одне людське життя, не одну мрію та далеко не одне сподівання. Усе це залишило по собі кровавий слід в історії. Я ніколи не розумів і не можу зрозуміти-навіщо люди це роблять? Чому вони вирішують розв'язати конфлікт саме війною, а не якимсь компромісом? Через ті події в Афганістані пролито багато сліз. Нам, воїнам, було важко. Але ще важче було нашим батькам, які постійно їздили опізнавати тіла. Ви можете собі уявити, як це жити з думкою, що десь там може бути ваша дитина, голос та сміх якої Ви вже ніколи не почуєте? Ще нещодавно ви чули слова «люблю», а тепер Ви говорите ці слова на могилі... Це страшно, це дійсно страшно...

-І: Чи зустрічаєтесь ви з однополчанами? Якщо так, то коли Ви востаннє бачилися?

О: Майже всі мої однополчани загинули. Ті, хто лишився живими виїхали з міста, більше ми не бачились.

І: Що Ви можете сказати про сучасну ситуацію в Україні?

О: Чомусь так складається доля, що українці завжди повинні боротись за свою єдність та свободу. Думаю, ми вже давно всім довели, що є патріотами рідної країни, ми незламні, мужні та маємо міцну витримку. До того ж ми не боїмося відстоювати свої права, ми завжди прагнули та прагнемо до кращого життя. Жителі східної України зробили величезну помилку, та й вони давно вже це зрозуміли. Адже ми-одне ціле, ніхто не має права нас роз'єднувати. Зараз наші хлопці усіма своїми силами намагаються звільнити усіх тих,що на даний час знаходиться там. Вони піклуються про безпеку людей та допомагають їм, як можуть. Ситуація жахлива. Адже можна сказати брат проти брата пішов. Багато наших хлопців загинуло, та і не тільки хлопці, там були і жінки, і пенсіонери, багато дітей. Потрібно вірити та молитися, щоб ця війна поскоріше закінчилась, щоб над Україною було мирне небо. Я дуже сподіваюсь, що скоро УСІ жителі нашої країни з гордістю будуть казати: «Я –українець! Я народився та живу в Україні. Тут ростуть мої діти. Я пишаюсь своєю країною!»

